

Nie je pôrod ako pôrod....

Každý chovateľ zažíva počas gravidity svojej sučky emócie rôzneho druhu od radosti až po obavy, aby všetko dobre dopadlo....

Zopár pôrodov našich sučiek už mám aj ja za sebou, kolegyně sa mi už smejú, že som ako pôrodná baba pre psíkov. A veru pred každým jedným mám obavy, lebo vždy sa môže vyskytnúť niečo, s čím človek nepočíta, alebo s čím sa ešte nestretol...

Zažili sme už všeličo... hneď prvý pôrod teda bol riadna škola... to sme čakali týždeň, kedy to už príde, sledovali príznaky....a po týždni dovolenky z práce sa sučka v piatok rozhodla rodiť. No čo, zistili sme, že príznaky pôrodu sú naozaj neprehliadnuteľné. Tak sme sa na to potom chystali vždy – ale aby to nebolo také jednoduché, zažili sme aj pôrod absolútne bez príznakov – sučka sa najedla, bola pokojná, nehrabala... a naraz len vytlačila šteniatko do pelecha... Iný pôrod zasa nabúral všetky naše naštudované teórie koľko času môže uplynúť medzi pôrodom jednotlivých šteniatok...

Tento rok sme mali v našej chovateľskej stanici pôrody dva... matkou prvého vrhu je ani nie 2,5 ročná sučka Zarka a matkou druhého je 6 ročná Alicka.

Zarkine šteniatka si chcela odchovať jej majiteľka Radka a jej rodinka doma (cca 140 km od nás) a tak bolo najprv dlhé plánovanie, výber ženicha, štúdium a množstvo konzultácií čo ako. Samozrejme pri všetkom dôležitom budem ja alebo môj manžel Martin. Krytie prebehlo v Prahe s krásnym ženichom Lakinom. Ultrazvuk potvrdil šteniatka a tak sa prípravy na pôrod Zarky prvorodičky zintenzívnili. Radku chválím úplne vo všetkom, nechá si poradiť a radšej sa spýta viackrát, nechcela nič nechať na náhodu. Zarka je slabý jedák, aj počas gravidity, a tak jedlo moc dobrý ukazovateľ k pôrodu nebude. Celkom sa nám osvedčilo meranie teploty u sučky, tak hovorím Radke, nech od 55 dňa meria teplotu každých 12 hodín. Tá preistotu začala skôr a hneď mi volá... Petiiiiii teplota je 37,4 °C. Panebože.. veď rodiť ešte nemôže... je to prípad ako naše sučky z Ruska, ktoré majú tiež nižšiu teplotu počas tehotenstva a pred pôrodom - tak ďalší ukazovateľ môžeme vylúčiť... teplotu však merať neprestávame. Zarka je stále kludná. Komunikujeme s Radkou aspoň dvakrát denne. Som v pohotovosti. Na 61-deň už ráno o šiestej mi cinkne správa, že Zarka začala byť nepokojná, sama zaliezla do pôrodničky, pričom tam nikdy nechcela ostať a teplota ešte viac klesla, no ešte niečo spapá... ojoooj... som na ceste do práce a dúfam, že Zarka vydrží aspoň do večera. S Radkou sme v kontakte po celý deň. Zatiaľ drží. Je piatok, v práci krátky deň. Po práci idem domov zo Senca do Senice, nabalím veci a idem k Radke. Pozerám na Zarku, hovorím si, že dnes to ešte nebude... zdala sa mi príliš kludná. Napriek tomu sme stále pri nej, pri pôrodničke. Martin odchádza domov, tam máme zasa gravidnú Alicku. Okolo pol jedenástej večer odtiekla Zarke voda... super, zasa v noci.... Ďalej sa nič nedeje... čakáme hodinu, dve... odtiekla ďalšia voda... po chvíli Zarka začína tlačiť a objavil sa len vačok a vidno jednu nožičku.... tlačí a nič.... asi tlačíme s Radkou aj s ňou, haha ale nič nepomáha ☺. Prestáva sa mi to páčiť. Zarka sa vysilí a bude zle. Vačok ide dovnútra a zasa von. Je to len malý kúsok. Nemám šteniatko ako chytiť a pomôcť mu. Pol druhej v noci, voláme veterinára, ten má mobil na nočnom stolku a skoro zinfarktoval ako sa pri zvonení mobilu preľakol. Super... máme prísť na ambulanciu. Dúfam, že tých 7 km v aute zvládneme. Pobalíme všetky veci a ideme naložiť Zarku do auta, asi sa zľakla a začala tlačiť... čakáme... čakáme... povzbudzujeme ju ako pri nejakom športovom zápase... vačok sa trochu posunul a pomaly vidím aj druhú nožičku... zatlačila ešte dva razy a mne sa podarilo za veľkého Zarkinho krikú šteniatko vytiahnuť... Už ma asi v živote nebude chcieť vidieť

a uteká sa schovať pod stôl do obývačky... úžasné ☺. Je to chlapec. Voláme veterinárovi, ospravedľujeme sa, že sme ho zobudili a dúfame, že už ho nebude treba. Zarka sa vráti ku šteniatku a ešte ho poriadne ani nestíhame osušiť a hneď je vonku aj druhé šteniatko... A tak v priebehu cca 5,5 hodín porodí 6 krásnych veľkých šteniatok. Až na ten začiatok celkom hladký pôrod. Je to predsa len mladoška. Keďže je všade veľký záujem o sučky, príroda nám nadelila 5 chlapcov a jedno dievčatko. Na deviatu ideme veterinárovi na sono, skontrolovať či už Zarka nemá v brušku šteniatko a nejakú zabudnutú placentu. Všetko je v poriadku, vraciame sa domov. Dáme kávu a ideme do hory na hríby... síce ledva vidím, ledva chodím, ale eufória z nájdenia dubákov je silnejšia... v našich končinách také niečo len tak nezažijem... tri hodiny v lese, už sa mi aj hlava točí od únavy a toľkého čerstvého vzduchu, ale stále híkam pri každom jednom parádnom hríbe. Úžasný zážitok... vraciame sa domov k Radke. Tam už polka dediny chcela nakúkať čo to za malé myšky prišli na svet... neuveriteľná súdržnosť a priateľstvo medzi ľuďmi v dedine. Ako jedna veľká rodina. Odpadávam na gauči v obývačke. Asi hodinu o sebe ani neviem. Ideme čistiť hríby. Večer prichádza Martin... budeme sa viacerí striedať pri šteniatkach. Spím len tak po troške a pri jednom zažmuranom oku. Šteniatka sú pokojné, všetko vyzerá byť v poriadku. Veľmi sa tešíme. V nedeľu okolo obeda ideme domov. Niečo vyše týždňa a čaká nás pôrod Alicky.

Alicka je iná kapitola. Drobec malý, maznák prvej triedy, šteniatka však už dva razy porodila. Bruško mala pomaly až po zem už od siedmeho týždňa. Všetci si želáme, aby to bolo čo najskôr z obavy, že nám Alicka praskne. Také bruško som ešte nevidela. No ona si veselo lieta po dvore, chodí na vychádzky každý deň.. nedajbože by sme ju chceli nechať doma, spustí taký krik, že o tom vie pol mesta. Aspoň bude v dobrej kondícii... mysleli sme si. No bruško je obrovské, tlačí ju a nevie sa nijako povaliť... Zväčša sa len opiera o nábytok, na chvíľu si ľahne, ale hneď zasa vyskočí. Je ešte len 58-ty deň. Ležím s Alickou pri pôrodnici tak, že si ju vyložím na seba alebo dám jej pod predné nohy a hlavičku niekoľko vankúšov... aspoň chvíľu tak vydrží a oddýchne si. Sobota.. nič... nedeľa.. nič.... s teplotou sme na tom podobne ako u Zarky. Alicka papá... ale jej chutí zasa jesť vždy. Nepokojná je, lebo ju všetko tlačí. Ďalšia noc, čo skoro vôbec nespí.. ani ona ani ja. Podávame stále glukózu... Pondelok ráno. Martin odchádza do práce s tým, že isto to ešte nebude... vyčerpaná sa hnevám, že ostávam sama... čo už. Je preč len pár minút a Alicke odtiekla voda. Super... výhoda, že to je cez deň, ak by bolo treba veterinára. Prvé šteniatko je na svete. Volá Martin, práve prichádza do Bratislavy....podávam hlásenie... hneď je tu aj druhé šteniatko. Potom si dáva Alicka dlhšiu prestávku a pribúdajú ďalšie dve šteniatka. Vidím, aká je unavená,, niekoľko nocí nespala... Prestávka je dlhá a z bruška akoby jej ani neodbudlo. Už vidím, že to bude dlhá cesta. Volám na veterinu a ideme na infúzku. Musíme Alicke pomôcť. Narodili sa ďalšie dve šteniatka. Na sone vidno ešte aspoň dve, možno tri Oxytocín trochu pomohol a narodilo sa ďalšie šteniatko, v poradí siedme - 6 chlapcov a 1 dievčatko. Je desať hodín večer. Ruky sa mi od únavy trasú a ďalší oxytocín vyšiel mimo.... volám na veterinu. Ideme tam, Alicka dostáva kalcium aj glukózu. Ďalší oxytocín na noc...Doktor nám moc veľké šance na prežitie ďalších šteniatok nedáva. Sedím pri nej... spievam si.. prechádzam sa, smskujem, fb-kujem - keby ma niekto sledoval, tak si asi pomyslí... ☺ nevádí... Ďalších niekoľko dlhých hodín sa nič nedeje... chodíme aj po vonku sa prechádzať. Každýkrát beriem lampu aj uteráky.. čo ak... Je 5 hodín ráno a Alicka sa opäť pýta von. Beriem lampu a len malú handričku... Alicka vytlačí šteniatko v obale... rozdrapím vak a beriem šteniatko v handričke domov... nežije. Robím čo môžem... už je to dlho.. Plačem ako malé dieťa... je to dievčatko ☹. Sedím pri pôrodnici a sem tam len tak na pol oka zdriemnem....Martin stráži. Čakáme na to posledné šteniatko... nič. Doobeda zasa veterina. Oxytocín už nejako nezaberá. Sono vidí už len veľmi slabé ozvy... šteniatko je ešte ďaleko... Máme

počkať do poobedia a potom sa uvidí čo ďalej. Už som zúfalá a hnevám sa, že sa Alicka takto strašne vysilila a nakoniec možno bude treba cisársky... Zdá sa mi, že slabo tlačí. Je pol druhej poobede... povzbudzujeme ju, koľko to ide... strašne je šikovná. Vyliezlo von niečo, čo som ešte v živote nevidela. Nadýchla som sa a teda už som si musela dať aj ja rukavice... veľká neidentifikovateľná kopa niečoho tmavozeleného až čierneho a pri tom ešte jedna utrhnutá placenta... obrátim to a vidím, že to je vak a teda vnútri je šteniatko... asi už len inštinktívne som to roztrhla... veď šteniatko nemalo po takej dlhej dobe žiadnu šancu prežiť.... a naraz len piskot... wiiihiiii... to malé čo bolo vnútri, začalo pišťať, mykať sa... vybrali sme ho von, bolo úplne tmavo zelené... osuším ho aspoň ako tak. ZÁZRAK !!!! Oči sa mi zaliali slzami... kričím ako malé decko, aby sa všetci prišli pozrieť...Alicka ho oblizuje, až po hodnej chvíli sa prisalo k cecíku. Stále nemôžem uveriť. Mám síce obavy, či mu niečo nie je... ale zároveň verím, že to bude dobré. Je to Survivor ☺. A ešte doteraz sa ma ľudia pýtajú, či som naklonovala zeleného samojeda. Záverečná kontrola dopadla dobre. Máme to za sebou. 8 krásnych šteniatok. Nesmiem zabudnúť na obrovskú podporu a neustále smskovanie a facebookovanie od ľudí, čo sa zaujímali a písali mi počas celých dní aj nocí ako som sedela s Alickou pri pôrodnici... mojej rodine a špeciálne Katke (tá bola so mnou hore cez mobil aj v noci), Ivine, Anke, Ondrejovi, Val, Sue, Magalie... a mnohým ďalším... 30 hodinový pôrod. Ďalšia skúsenosť. Survivor a zázrak.

Tak sme takto behom desiatich dní zažili dva odlišné pôrody šteniatok... náročné a krásne zároveň. Bolo to naozaj veľmi silné...

Ing. Petra Henčelová